

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 458
Бања Лука, 16.2.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца УТТП У.-т. Експорт-импорт Д.О.О. Т. кога заступа З.Т., адвокат из Т., против туженог Б.О. А.Д. из Б., ради плаћања дуга, одлучујући о разији туженог против пресуде Окружног суда у Требињу број 015-0-Пж-06-000 053 од 22.1.2007. године, на сједници одржаној 16.2.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Требињу број Пс-127/04 од 22.6.2006. године тужени је обавезан да тужиоцу плати 11.518,00 КМ са законском затезном каматом почев од 15.11.2002. године до исплате и да му накнади трошкове спора у износу од 2.920,00 КМ, све у року од 30 дана под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу број 015-0-Пж-06-000 053 од 22.1.2007. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се жалба тужене уважити преиначити првостепена пресуда и одбити тужбени захтјев.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да му тужени из основа уговора о каско осигурању његовог аутобуса марке Волво регистарски број ... накнади штету у износу од 11.518,00 КМ са законском затезном каматом почев од 15.11.2002. године до исплате.

Након проведеног поступка првостепени суд је утврдио: да су странке 11.10.2001. године закључиле уговор о каско осигурању моторног возила аутобуса марке Волво о чему је издата полиса осигурања број 000194 од 11.10.2001. године у којој је наведена обавеза тужиоца да туженом плати премију осигурања у износу од 9.216,00 КМ; да се на магистралном путу Билећа-Гацко догодила саобраћајна несрећа у којој су учествовали, возач М.В. са његовим теретним возилом марке "ТАМ – 190" регистарски број ... и возач В.Г. који је управљао предметним аутобусом тужиоца, у којој је оштећено возило тужиоца и то на његовој лијевој страни у предјелу носача лијевог бочног ретровизора и лијеве стране аутобуса; да је тужилац по рачуну предузећа А. из Т. број 8/02 од 11.10.2002. године овом платио оправку предметног аутобуса у износу од 14.720,00 КМ; да је по рјешењу Суда за прекршаје из Билећа број П-I-1540/02 од 11.3.2003. године возач теретног возила М.В. за наведену саобраћајну несрећу оглашен кривим за прекршај из чл. 41. ст.1. Закона о безбједности саобраћаја на путевима и кажњен новчаном казном у износу од 50,00 КМ; да је код првостепеног суда у предмету Пс-14/03 дана 21.10.2003. године донесена пресуда на основу признања по којој је тужилац, као тужени обавезан да туженом као тужиоцу по основу уговора о каско осигурању предметног аутобуса исплати уговорену премију осигурања у износу од 7.372,80 КМ и да тужени одбија да тужиоцу накнади штету у износу коју захтјевом тражи у овом спору.

Код оваквог стања чињеница првостепени суд закључује, да је тужени као осигуравач по основу уговора о каско осигурању предметног аутобуса у обавези исплатити накнаду или своту одређену предметним уговором након што се десио осигурани случај, те како је тужилац у току поступка доказао да је на осигураном предметном аутобусу наступила штета у износу која се захтјевом тражи у овом спору, и позивом на одредбу чл. 897, 919. и 922. Закона о облигационим односима судио тако што је обавезао туженог да тужиоцу исплати износ ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Другостепени суд одлучујући поводом жалбе туженог, усваја чињенична утврђења и правни закључак првостепеног суда уз допуне: да су странке у овом спору уговориле да се премија осигурања плати након закључења уговора о осигурању по којем је обавезе туженог као осигуравача да накнаду исплати након што наступи осигурани случај, без обзира што премија осигурања није плаћена, јер се по одредби чл. 913. ст.3. Закона о облигационим односима не може тражити раскид уговора о осигурању док се писменим путем не позове уговарач осигурања на плаћање премије осигурања, па како тако тужени није учинио, предметни је уговор зато на снази. Стога је другостепени суд позивом на одредбу чл. 913. ст.2. и 3. Закона о облигационим односима судио тако што је жалбу туженог одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна.

Одредбом из чл. 913. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" број 29/78 до 57/89 и "Службени гласник Републике Српске" број 17/93 и 3/96, у даљем тексту: ЗОО), на коју се позива ревизија туженог, уређује посљедице неплаћања премије. Одредба из чл. 913. ст.3. овог закона у складу је са општом одредбом из чл. 124. ЗОО. Она даје право осигуравачу да раскине

уговор. У случају неплаћања премије, он може: 1. изјавити да раскида уговор; 2. захтјевати од уговорача осигурања да изврши своју уговорну обавезу и 3. извршити пребијање дужне премије и накнаде из осигурања односно уговорне своте.

Када је у питању уговор о каско осигурању, какав је уговор закључен у овом случају, накнадан примјеран рок који се мора оставити другој страни (овдје тужиоцу) прописан је и износи 30 дана, а исто тако је прописан облик изјаве тј. препоручено писмо.

У овом случају, што није спорно између странака, тужилац као уговорач осигурања по предметном уговору о каско осигурању, прије настанка осигураног случаја није уплатио премију осигурања у износу од 9.216,00 КМ која је уговорена предметним уговором, и да тужени као осигуравач није писменим путем у препорученој пошиљци позвао тужиоца да у року од 30 дана уплати му уговорену премију осигурања, тј. да у том року изврши уговорену обавезу, па због тога предметни уговор није раскинут (чл.913.ст.3. ЗОО) јер како је речено тужени као осигуравач није позвао тужиоца као уговорача осигурања на плаћање премије осигурања у наведеном року, те како је настао осигурани случај, то је тужени као осигуравач по предметном уговору у обавези да тужиоцу накнади штету чија висина током поступка није оспорена од туженог, а сходно одредби чл.919. ст.1. ЗОО.

Остали наводи ревизије нису од утјецаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Пресуде нижестепених судова немају, према томе, недостатака на које се указује у ревизији туженог, односно на које овај суд пази по службеној дужности.

Из тих разлога, а на основу одредби чл. 248. ЗПП у вези с одредбом чл. 241. тог закона ревизија туженог је одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић